

Pozoruhodný pomník věnovaný hajnému Janu Pasákovi najdeme v libínském lesním masivu. Na kameni je umístěna pamětní deska věnovaná hajnému, který „zde sloužil od 1971 do 2009“. To podstatné ale přichází na připojené destičce – ovšem pozor, jsou to verše. Když člověk, který má poezii opravdu rád, potká v krajině lidově uměleckou tvořivost tohoto typu, bývá předem připraven na nejhorší. Na směs veršovanék, rýmovaček, na horu trapnosti a slabiky, které přebývají. Tady však bude zklamán, v hustém lese, na naprosto nečekaném místě, potkáváme výsostnou poezii.

*Lesníkem chtěl jsem být,
počítat metry dřeva,
les křížem krážem prochodit,
čekat na tetřeva.
Po mechu bych se procházel,
v zimě krmil laně,
i pro psa už jsem jméno měl,
však zapomněl jsem na ně.*

Tohle by člověk ve výšce přes tisíc metrů nad mořem nečekal. Verše hluboké a přitom sdělné. Podepsané jako Pasačka. Autorka měla zjevně blízko nejen k hajnému Pasákovi, ale i k múzám.

Pomníček zcela jiného rázu najdeme v lesním masivu Kletí. Ve smrkovém porostu na podzim doslova září jediný vzrostlý buk. Jeho listy se blyštivě

Pasačka a hajný. >

